

Arrest

nr. 283 014 van 11 januari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 5 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MUSTIN, die *loco* advocaat A. VAN VYVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: O., A. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Treichville

nationaliteit: Burkina Faso

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 18/11/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarige en meerderjarige kinderen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639.)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel afgeleid uit :

- De schending van artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens,
 - De schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,
 - De schending van artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
 - De schending van beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid, met name de verplichting voor de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen van de zaak n de verplichting tot gewetensvol bestuur;
- En duidelijke beoordelingsfout.

11.

Artikel 7, lid 1, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19.01.2012, die zorgt voor de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van

richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In deze bepaling wordt met name het volgende gespecificeerd:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

(...).”

Bij artikel 20 van dezelfde wet van 19.01.2012 is een artikel 74/13 ingevoegd, dat als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er zij ook aan herinnerd dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering “bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen”, en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

11.

De bestreden beslissing is duidelijk in strijd met de hierboven onderzochte bepalingen en beginselen waarnaar in het middel wordt verwezen.

In de eerste plaats zij er in dit verband aan herinnerd dat de wederpartij krachtens artikel 7 van de wet van 15.12.1980 niet verplicht is om automatisch en onder alle omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft.

Ofschoon voornoemd artikel 7 bepaalt dat de minister of zijn afgevaardigde een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten moet uitvaardigen, met name in de gevallen bedoeld in lid 1, 2°, heeft Uw Raad immers geoordeeld dat :

« Le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que l'administration n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation » (C.C.E., arrêt n°112.852 du 23.04.2014).

Vrije vertaling: “Het onregelmatige karakter van het verblijf volstaat op zich niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren in aanmerking worden genomen, met name die welke verband houden met de schending van de in de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, zodat de administratie terzake niet over een zekere beoordelingsmarge wordt gelaten (RvV, arrest nr. 112.852 van 23.04.2014).”

Ook de Raad van State heeft de gelegenheid gehad het volgende te verklaren:

« Contrairement à ce que soutient [l'État], sa compétence pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er [de la loi] prévoit qu'il “doit” adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, [l'État] n'est pas tenu de d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étrangers » (C.E., arrêt n°230.224 du 17.02.2015).

Vrije vertaling: “Anders dan de Staat stelt, is zijn bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten vast te stellen, geen volledig bindende bevoegdheid, zelfs niet in de gevallen waarin artikel 7, lid 1, van de wet bepaalt dat hij een dergelijke handeling “moet” vaststellen. Zelfs in deze gevallen is de staat immers niet verplicht een bevel te geven om het grondgebied te verlaten indien hij de grondrechten van de vreemdeling miskent (RvS, arrest nr. 230.224 van 17.02.2015).”

Het is dus van essentieel belang dat de wederpartij haar beslissing kan motiveren met betrekking tot alle elementen waarvan zij op de hoogte is.

In het kader van deze motiveringsplicht en de verplichting om rekening te houden met alle belangen van de zaak, is het uiteraard van essentieel belang dat de wederpartij zich niet beperkt tot het vermelden van de elementen waarvan zij op de hoogte is.

Zij moet ook kunnen aantonen dat zij met deze elementen effectief rekening heeft gehouden en dat deze, na zorgvuldige analyse, niet in strijd zijn met de vaststelling van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is hier duidelijk niet het geval, aangezien de wederpartij niet aantoont dat zij werkelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

12.

Dit is zeker het geval dat verzoekster geniet van een privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zoals gezegd is het niet voldoende dat de wederpartij het bestaan van dit artikel heeft aangevoerd om te oordelen dat de beslissing niet in strijd is met dit artikel, er moet ook worden aangetoond dat een echte analyse is verricht.

De door de wederpartij voorgestelde lezing is niet erg ontwikkeld en maakt niet duidelijk hoe artikel 8 in casu door de bestreden beslissing niet wordt geschonden.

In artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "EVRM" genoemd) is immers het recht op een privé- en gezinsleven vastgelegd, evenals in artikel 22 van de Grondwet, dat als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemietz tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Door de bestreden maatregel belet de wederpartij verzoekster evenwel, in België een privéleven te leiden, en maakt zij dus inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing.

In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) verklaarde het Hof: "Het zou evenwel te restrictief zijn, deze te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten."

De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen.

In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige verwantschap heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

"De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, *mutatis mutandis*, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05)."

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrest RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Vrije vertaling: "4.2.2. Ten tweede moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privé-leven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd dan wel of het gaat om een besluit tot beëindiging van een bestaand verblijf.

Als het om een eerste toelating gaat, is er volgens het EHRM geen sprake van inmenging en vindt er geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval acht het EHRM het echter passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat op de Staat een dergelijke positieve verplichting rust, is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, Rees tegen het Verenigd Koninkrijk, § 37).

(..)

4.2.3. Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka tegen België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C. E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of dient te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, moet hij eerst voldoende nauwkeurig, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen. (arrest RvV van 21.10.2011, nr. 68.965)."

In casu blijkt uit e bestreden beslissing duidelijk dat de wederpartij op de hoogte was van het aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning.

Zij lijkt zich echter te vergissen door alleen te overwegen dat dit laatste is geweigerd.

Impliciet lijkt de wederpartij dus te stellen dat er geen verdere procedure bij het gemeentebestuur aanhangig is, om te concluderen dat er geen sprake is van een door voornoemde artikel 8 beschermd gezinsleven.

Uit de feiten blijkt echter duidelijk dat de situatie radicaal anders is.

Hoewel de verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven werd geweigerd, hebben verzoekster en haar partner tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de burgerlijke rechter.

Na afloop van deze procedure zal de Rechtbank van Eerste Aanleg van Leuven, afdeling Familierechtbank, kunnen oordelen over de noodzaak om de verklaring van wettelijke samenwoning te aanvaarden.

In dit stadium en zolang de Rechtbank geen beslissing heeft genomen, is het duidelijk dat verzoekster een gezins- en privé-leven in België rechtvaardigt, dat zij met name met haar partner, de heer C. (..), onderhoudt.

De wederpartij schendt haar motiveringsplicht en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, door geen rekening te houden met deze ontwikkelingen, waarvan zij noodzakelijkerwijs op de hoogte is gebracht door de stad Leuven – de inleidende hoorzitting heeft immers plaatsgevonden op 18.03.2022, dus vóór de vaststelling van de bestreden beschikking.

Ook is de beslissing strijdig met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, die tegenpartij verplicht rekening te houden met onder andere de familielèven van betrokkene.

Derhalve moet de beslissing nietig worden verklaard.

13.

Voor wat het recht op een eerlijk proces betreft bepaalt artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wat volgt:

"Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden."

Artikel 13 van hetzelfde Verdrag bepaalt:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Deze bepalingen waarborgen het recht op een eerlijk proces en op een doeltreffende en effectief beroep voor gerechten.

Vaststaat dat verzoekster reeds in augustus 2021 bij de bevoegde administratieve autoriteit een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ingediend.

Na de negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven werd beroep aange tekend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Leuven, afdeling Familierechtbank.

De zaak is, na uitwisseling van schriftelijke conclusies, op 18.11.2022 voor pleidooien gebracht. Het is duidelijk dat indien verzoekster gedwongen zou zijn België, waar zij al haar duurzame banden heeft, te verlaten om terug te keren naar Burkina Faso, waar zij al vele jaren niet meer woont, haar dan het recht zou worden ontnomen om haar opmerkingen en argumenten naar voren te brengen met het oog op het verkrijgen van een beslissing die de registratie van haar wettelijke samenwoning met haar partner mogelijk maakt.

Bij dit soort hoorzittingen is het immers van essentieel belang dat de partijen aanwezig zijn.

Het is gebruikelijk dat de rechter die de zaak behandelt, de verzoekers persoonlijke vragen stelt om de geloofwaardigheid van hun relatie en de waarachtigheid van hun verhaal te onderzoeken.

De pleidooien van de advocaten alleen zijn niet genoeg.

Zo zou de afwezigheid van verzoekster bij de rest van de procedure rampzalige gevolgen hebben voor de uitkomst van haar beroep, aangezien alles wat zij daarin aanvoert als niet bewezen zal worden beschouwd indien zij niet op de terechtzitting verschijnt.

De beschikking is, voor zover zij verzoekster niet in staat stelt deze procedure op een doeltreffende en daadwerkelijke wijze voort te zetten, kennelijk in strijd met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en moet derhalve nietig worden verklaard.

14.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met al deze elementen, zowel met privé- en gezinsleven van verzoekster in België als met het bestaan van een gerechtelijke procedure waar haar aanwezigheid verplicht is.

Aldus moet deze laatste nietig worden verklaard, aangezien zij in strijd is met alle in het middel genoemde bepalingen, met name artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid, met name de verplichting voor de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen van de zaak en de verplichting tot gewetensvol bestuur.”

2.2. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduïd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te op te leggen. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. De verwerende partij motiveert dat uit het overgemaakte paspoort en visum blijkt dat het visum vervallen is sinds 18 november 2019 zodat het regelmatig verblijf van verzoekende partij verstreken is. Verder duidt de verwerende partij dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd en dat de scheiding met haar partner en diens kinderen slechts van tijdelijke duur is. Een terugkeer naar het herkomstland om zich in regel te stellen staat niet in disproportionaliteit met het recht op gezins- of privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. De verwerende partij stelt tevens vast dat de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)”

Verzoekende partij betwist de vaststelling niet dat haar regelmatig verblijf verstreken is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

2.6. Verzoekende partij meent dat niet werkelijk rekening werd gehouden met haar privé- en gezinsleven. Zij wijst op artikel 8 EVRM.

2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § RvV 273 971 - Pagina 28 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.7.1. Wat betreft haar gezinsleven laat de verzoekende partij gelden dat de verwerende partij op de hoogte was van de aangifte van de verklaring van wettelijke samenwoning. Verwerende partij overweegt echter enkel dat deze geweigerd werd waardoor zij impliciet lijkt te stellen dat er geen verdere procedure aanhangig is terwijl wel beroep werd aangetekend bij de Familierechtbank. Zolang de rechtbank geen beslissing heeft genomen, is er wel degelijk sprake van een gezinsleven met haar partner.

2.7.2. Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij door erop te wijzen dat de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd werd geen rekening houdt met het gegeven dat zij hiertegen beroep heeft aangetekend en er aldus wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij evenzeer heeft gemotiveerd voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou blijken. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij ook in dergelijk geval meent dat een verwijderingsmaatregel geen disproportionele inbreuk uitmaakt op

het recht op gezins- of familielevens. Zij motiveert dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat tot het recht op gezinsleven.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot lang verblijf in België en bijgevolg moeten zij en haar partner ervan bewust geweest zijn dat het ingeroepen gezinsleven, omwille van verzoeksters illegale verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoekende partij blijft in gebreke de in haar situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Zij blijft hameren op haar gezinsleven met haar partner, maar daarmee toont zij niet aan dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Zowel zijzelf als haar partner zijn volwassen personen waarvan niet blijkt dat zij hun gezinsleven niet elders dan in België kunnen verderzetten noch, voor zover de partner ervoor opteert in België te blijven wonen, hun relatie niet verder zouden kunnen zetten via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in afwachting dat verzoekende partij op regelmatige wijze naar België kan komen.

Zelfs voor zover aldus zou komen vast te staan dat wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, kan geenszins worden vastgesteld dat de thans bestreden akte disproportioneel ingrijpt op het voorgehouden gezinsleven.

2.7.3. Waar verzoekende partij nog meent dat ook haar privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekende partij sinds medio 2020 in illegaal verblijf op het Belgische grondgebied verblijft geenszins doet besluiten dat zij dermate persoonlijke, sociale, of professionele banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt bovendien dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Zoals hoger opgemerkt was de verzoekende partij er zich van bewust dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Voor zover zij verwijst naar de band met haar partner en dit doet ressorteren onder haar privéleven volstaat het te verwijzen naar de bespreking hoger waaruit blijkt dat zij haar privé- en gezinsleven met de partner ook kan verderzetten buiten België of via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken.

2.8. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen inzake het gezinsleven van verzoekende partij. Verder is verzoekende partij een volwassen persoon en maakt zij niet aannemelijk dat zijzelf minderjarige kinderen heeft op het Belgische grondgebied of nog, dat zij

moet aanschouwd worden als voornaamste zorgdrager van minderjarige kinderen waarmee zij geen biologische band heeft, of dat er sprake is van enige gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.10. De Raad wijst er verder op dat wat betreft de ingeroepen schending van artikel 6 EVRM beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voor zover verzoekende partij de schending van deze bepaling aanvoert om aan te geven dat zij de procedure voor de Familierechtbank wil bijwonen inzake de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekende partij en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk en het geregistreerd partnerschap zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Dit alles nog naast de vaststelling dat verzoekende partij zelf erkent dat de zitting bij de Familierechtbank voorzien was op 18 november 2022 en – nu vooralsnog geen gedwongen verwijdering voorligt – niet blijkt dat verzoekende partij door de bestreden beslissing verhindert was de voormelde zitting in persoon bij te wonen, zodat zij belang ontbeert bij dit betoog.

2.11. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending van voormelde artikelen van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.12. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Over de vraag tot heropening van de debatten

3.1. Op 27 december 2022 en aldus na sluiting van de debatten maakt de advocaat van verzoekende partij nog het volgende over aan de griffie van de Raad:

“Geachte heer/mevrouw,

Ik heb de eer u te schrijven als medewerker van Antoinette Van Vyve, advocaat van mevrouw O. A. (.), geboren op 19 februari 1985 te Treichville (Ivoorkust), van Burkinese nationaliteit, O.V. xxxxxxxx, R.R. xxxxxxxx, wonende te (...).

Deze verzoekt om heropening van de debatten in de zaak tegen de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor asiel en migratie.

Deze heropening van de debatten, verzocht krachtens artikel 772 van het Gerechtelijk Wetboek (zie in die zin RvS., nr. 222.692 van 28 februari 2013), is noodzakelijk geworden door de ontvangst van een vonnis van 16 december 2022 van de familierechtbank van Leuven (zie bijlage) waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven wordt veroordeeld tot melding in het bevolkingsregister van de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster en haar echtgenoot, C. M. (...).

Deze beslissing vormt een nieuw en van overwegend belang feit en versterkt de argumenten die verzoekster in het verzoekschrift heeft ontwikkeld. Daarom verzoekt zij om heropening van de debatten. Bedankt dat u dit nieuwe element in overweging neemt.
Hoogachtend,
Léopold Mustin
loco Antoinette Van Vyve"

Als bijlage voegt de advocaat van verzoekende partij kopie van het in voormeld schrijven vermelde vonnis.

3.2. De Raad wijst erop dat hij soeverein oordeelt over de vraag of hij voldoende is voorgelicht en of het al dan niet vereist is dat de debatten worden heropend (cfr. RvS nr. 250.205 van 24 maart 2021).

In casu stelt de Raad vast dat een heropening van de debatten niet vereist is. Zoals duidelijk blijkt had verzoekende partij in haar verzoekschrift er al op gewezen dat een procedure voor de Familierechtbank hangende was en heeft zij dit laten gelden om aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. De Raad heeft er evenwel op gewezen dat de verwerende partij evenzeer rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat er toch een beschermenswaardig gezinsleven voorligt, hetgeen thans bevestigd wordt door de Familierechtbank. De Raad verwijst naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.7. en volgende. Een heropening van de debatten omwille van het vonnis van de Familierechtbank is niet dienstig gelet op voorgaande. Op de vraag tot heropening van de debatten wordt dan ook niet ingegaan.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER